

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie E. P., F. Z., M. Z.,
D. Z., K. Z. i W. G.
skazanych z art. 189 a § 1 k.k.i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 12 października 2023 r.
wniosków obrońcy skazanych
o wstrzymanie wobec skazanych wykonania wyroku Sądu Okręgowego we
Wrocławiu
z 9 czerwca 2021 r., sygn. akt III K 160/19
zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 9 lutego 2022 r., sygn.
akt II AKa 402/21
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. a contrario

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

W złożonej przez obrońcę skazanych kasacji od Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 9 lutego 2022 r., sygn. akt II AKa 402/21 zostały sformułowane wnioski o wstrzymanie wobec E. P., F. Z., M. Z., D. Z., K. Z. i W. G. wykonania wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 9 czerwca 2021 r., sygn. akt III K 160/19 zmienionego wyrokiem zaskarżonym kasacją.

Obrońca uzasadniając wnioski wskazał na negatywne dla skazanych konsekwencje osobiste i rodzinne związane z wykonaniem wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski obrońcy skazanych nie zasługiwały na uwzględnienie. Wbrew twierdzeniom autora kasacji, w sprawie nie zachodzą przesłanki zastosowania instytucji z art. 532 § 1 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że suspensywność zaskarżonego orzeczenia ma w postępowaniu kasacyjnym charakter ekstraordynaryjny. Przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie formułuje przesłanek wstrzymania wykonania orzeczenia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest jednak przekonanie, że zastosowanie tej instytucji powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, tj. wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r.).

W przedmiotowej sprawie brak jest tego typu szczególnych okoliczności, które mogłyby nieść dla skazanych nieodwracalne skutki zwłaszcza w sytuacji dalszego wykonania wobec nich prawomocnego wyroku i orzeczonej nim kary i środków kompensacyjnych. Nie ma tym samym uzasadnionych podstaw do odstąpienia od wynikającej z art. 9 § 2 k.k.w. zasady wykonalności prawomocnych wyroków.

Negatywne konsekwencje jakie wykonanie wyroku niesie dla sytuacji rodzinnej, czy też zawodowej skazanych, mogłyby być wzięte pod uwagę w razie skorzystania przez skazanych z jednej z instytucji prawa karnego wykonawczego, ale nie przy rozpoznaniu wniosku o wstrzymanie wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k.

Nie przesądzając zatem ostatecznego efektu wniesionej kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy ma w polu widzenia, że w przedmiotowej sprawie został złożony wniosek w trybie art. 29 § 5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym. Jednocześnie zgodnie z treścią § 13 art. 29 tej ustawy złożenie wniosku w trybie art. 29 § 5 nie wstrzymuje dopuszczalności wydania orzeczenia w sprawach określonych w § 13 art. 29 ww. ustawy. Co istotne, zgodnie z treścią art. 42 § 3 zd. 3 k.p.k., w przypadku wyłączenia sędziego od rozpoznania sprawy czynności procesowe dokonane z jego udziałem po złożeniu wniosku staną się bezskuteczne.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, orzeczono jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

[SOP]

[a!]